

zou zijn. Hij had gehoopt, daar de lieden van zijn vak redelijker te vinden dan te Alkmaar, maar 't was er veel erger. „Hier schenen de razernijen ontketend te zijn en vielen hem van alle zijden op 't lijf; ja zelfs de onkundigen op het stuk der medicijnen lieten hem niet met vrede, zoekende zijn eer en naam met zeer bittere paskwillen en lasterschriften te bezwalken.” Niet alleen de „verbanning” van de academie deed hierbij dienst, maar men gaf hem ook na in ontucht te leven met eene Catarijntje Dekkers. Een apotheker, „wiens bloed door heeter drank dan thee is ontstoken”, verhaalt Bontekoe, stelde zelfs op zijn venster een schilderij van beesten te pronk, om hem te bespotten.

Als navolger van van Helmont was hij tegenstander van het toen zoo gebruikelijke aderlaten en purgeeren en voorstander van verdunnende middelen, waaronder hij warme thee zoo voortreffelijk achtte, dat hij tot aanprijzing van het gebruik een *Tractaat* in het licht gaf, waarover nader. De liefhebbers der oude methode scholden hem een snorker, weetniet, lijfdooder, plattert en windblazer. Wederkeerig sprak hij, die „door het veelvuldig lezen van Calvijn geanimeerd was om de dwalingen met kracht van reden en woorden tegen te gaan”, van doctoren „die haar zieken genezen met drie Recepten. 1. Is de visite; 2. Is het soete Discours; 5. Is de Tyd; waar by sommige nog een vierde voegen, 't welk is een Gebed, dat sy doen voor de zieke, soo prophaan als sy syn.” Inzonderheid beklagt hij zich in zijne *Apologie* over dr. van Wou, die met de doctoren van der Straten, Rompf en Liesbergen den aan een tertiaan lijdenden predikant Albertus Wodewaart hadden doen aderlaten tegen Bontekoe's zin en daaraan de genezing toeschreven, hoewel de patiënt al in beter toestand geraakt was door een geneesmiddel, dat hij hem in tegenwoordigheid van dr. van Deuveren 1) gegeven had. Ook dr. Kok moest het bij hem ontgelden. Daarentegen prees hij de doctoren Bruynestijn en Solingen als goede chirurgen, „verstaande 't fondement van de Chirurgie, 't welk is de Medicijne, sonder welke niemand van de chirurgijns weten kan, 't geen hij weten moet.” De overige schold hij Slordegijns. De heelmesters en apothekers wekten wel het allermeest zijn weerzin wegens hunne gebrek-kige opleiding. In zijn boekje over de noodzakelijkheid eener algemeene twij-feling zegt hij, dat het in de gilden en aan de academiën slecht gesteld is en vervolgt aldus: „Boven alles schreeuwt het ten hoogen Hemel, dat er in een land, als het onze, nergens byna een plaats is, daar de Leerlingen der Chirurgie en Pharmacie bequame gelegenheid hebben om d' Ontleding, kennisse der Kruiden, die hun soo nut en noodig is, wel te leeren, en dat het heden-daags soo verre in d' Examens en Gildens gekomen is, dat een yder, hy zy wie hy zy, soo hy maar by 't Gilde in 't oog en den haat niet en loopt, oft dat hy het scherp onderzoek van den Examineur, door 't alles buigend metaal, weet te versagten, ik zeg dat een yder tot Chirurgyn oft Apotheker

1) Vermoedelijk dezelfde als de elders door hem genoemde arts Johan van Duverden van Voord.